

Arrest

nr. 299 298 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 4 mei 2023 bij de Belgische ambassade in Manilla, de Filipijnen, een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C). Het gevraagde visum wordt op 9 juni 2023 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die is gemoti-veerd als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten*

Betrokkene is ongehuwd en wenst haar partner te bezoeken.

Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine, (betekenisvolle en/of actuele)

Betrokkene heeft bescheiden persoonlijke inkomsten die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Betrokkene legt geen gedateerd en ondertekend verlofattest voor van de werkgever die de afwezigheid toestaat voor de gevraagde période van verblijf en dat werkzekerheid garandeert na terugkeer.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene wordt financieel ondersteund door de uitnodigende partij.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 32 en 47 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van "de grondigheidseis". Zij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

"Met betrekking tot de bestreden beslissing verklaart de vreemdelingendienst: [...]

Verzoekster is van mening dat dit besluit om de volgende redenen ontoereikend is gemotiveerd:

Verzoekster wijst erop dat de bestreden maatregel is vastgesteld op grond van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijk kader voor elektronische communicatienetwerken en - diensten.

Communautaire visumcode, waarin het volgende is bepaald: "1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt het visum wordt geweigerd: a) indien de aanvrager: [...] iii) geen bewijs van middelen van bestaan overlegt voldoende voor de duur van het geplande verblijf en voor de terugkeer naar het land van herkomst of ver trek.

verblijf, of voor doorreis naar een derde land waartoe de toegang is gewaarborgd, of is niet in staat om dit te doen.

(b) er gerede twijfel bestaat omirent [...] zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. [...]"

Artikel 14, lid 1, onder d), van bovengenoemde verordening bepaalt het volgende: "Bij het aanvragen van een visum uniform, dient de aanvrager de volgende documenten in: [...f d) informatie waardoor te beoordelen of de aanvrager voornemens is het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.

Bijlage II bij artikel 14 bevat de niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die krachtens voornoemde verordening vereist zijn, en geeft ook aan dat dat: "De in artikel 14 bedoelde bewijsstukken die visumaanvragers moeten overleggen, zijn met inbegrip van het volgende: [...]"

B. DOCUMENTEN AAN DE HAND WAARVAN HET VOORNEMEN VAN DE ASIELZOEKER OM HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN TE VERLATEN, KAN WORDEN BEOORDEELD :

1) een retour- of rondreisticket, of een reservering van dergelijke tickets;

2) bewijs dat de aanvrager financiële middelen heeft in het land van verblijf

3) bewijs van tewerkstelling: bankafschriften;

4) bewijs van eigendom van onroerend goed;

5) elk bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden, werkstatus".

Uit bovengenoemde verordening en bijlage II blijkt dus duidelijk dat de aanvrager verplicht is om door overlegging van bepaalde documenten aantonen dat zij voornemens zijn het grondgebied van de lidstaten te verlaten bedoeld om deze wens aan te tonen, inclusief elk bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden, beroepssituatie, enz.

In casu heeft verzoekster in het kader van haar visumaanvraag de volgende documenten overgelegd, die zonder de minste discussie haar voornemen bewijzen om België te verlaten en na afloop van haar visum naar haar land van herkomst terug te keren, namelijk :

- Je vliegticket voor de terugreis.
- Bewijs van 4 jaar dienstverband bij [M.]
- Bewijs dat haar werkgever akkoord gaat met haar afwezigheid voor haar verblijf in België en een garantie dat ze zal kunnen blijven werken in de Filippijnen zodra ze terugkeert.
- Bankafschriften en vergoedingen.
- De geboortakte van je zoon, een bewijs van schoolbezoek en een bewijs van betaling van het schoolgeld.
- Zijn leasecontract in de Filippijnen

De bestreden beslissing, waarin wordt vastgesteld dat verzoekster geen sterke familiebanden en geen sterke financiële banden heeft en geen toestemming van haar werkgever heeft voor haar verblijf in het buitenland, is dus in strijd met de informatie die verzoekster in haar visumaanvraag heeft verstrekt.

Het is zelfs twijfelachtig dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat ze geen sterke familiebanden heeft met de Filippijnen terwijl ze een zoon heeft die op school zit.

Het is ook onjuist dat de DVZ beweert dat de solvabiliteit van verzoekster in haar land van herkomst slecht is.

De Raad zal aandacht besteden aan het feit dat de betrokken persoon onderdak heeft en het schoolgeld van zijn zoon betaalt.

Dit getuigt van een zekere solvabiliteit van de betrokken persoon in het land van herkomst.

Gelet op het voorgaande is de bestreden beschikking derhalve ontoereikend gemotiveerd.

Dit was het standpunt van de Raad in zijn arrest van 16 februari 2023, nr. 284.839, waarin hij stelde: "3.2. In casu berust de bestreden beslissing op de overweging dat "er gereede twijfel bestaat over uw voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het visum te verlaten", die op haar beurt berust op de vaststelling dat verzoekster "niet voldoende heeft aangetoond dat zij sociaaleconomische banden met het land heeft", aangezien zij "niet aantoonde dat er familiebanden in Kameroen bestaan" en "stelt dat zij handelaar is, maar niet voldoende bewijs levert van haar regelmatige commerciële activiteiten (contracten, facturen, betalingen) of van een regelmatig inkomen", facturen, betalingen) of bewijs van regelmatige en voldoende inkomsten die rechtstreeks verband houden met haar beroepsactiviteit (via haar bankverleden) waaruit de herkomst van de ter staving van de aanvraag overgelegde middelen en haar financiële onafhankelijkheid blijken.

De rekening

De bankrekening die ter ondersteuning van de aanvraag werd verstrekt, werd gefinancierd door een grote betaling op 14/04, zonder enige uitleg over de bron van de fondsen".

3.3.1. In dit verband merkt de Raad, evenals verzoekster, op dat de motivering van het bestreden besluit "het niet mogelijk maakt zich ervan te vergewissen dat verweerder rekening heeft gehouden met allé door verzoekster verstrekte gegevens".

3.3.2. Uit voornoemde verordening en uit bijlage II blijkt dat de aanvrager zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten, moet aantonen door overlegging van bepaalde documenten waaruit dat voornemen blijkt, waaronder "enig bewijs van integratie in het land van verblijf - familiebanden, beroepssituatie". In casu blijkt uit het administratieve dossier dat verzoekster ter staving van haar visumaanvraag verschillende documenten heeft overgelegd om aan te tonen dat zij het grondgebied van de lidstaten wilde verlaten, waaronder met name een "attest van registratie van belastingplichtigen", een "fiche de suivi de l'impôt libératoire", een brief van haar dochter, een "attestation de domicile" opgesteld door het hoofd van het Bamendzi-district waaruit blijkt dat verzoekster in voornoemd district is gedomicilieerd en er een gebouw bezit, alsmede foto's van deze woning".

De Raad is van oordeel dat verzoeker, gelet op de ter zake geldende bepalingen, zoals hierboven uiteengezet, en op de door hem overgelegde bewijzen, niet kan begrijpen dat hij "onvoldoende bewijs van zijn sociaaleconomische banden met het land" heeft geleverd. Uit de motivering van het bestreden besluit kan niet worden opgemaakt of verweerder rekening heeft gehouden met allé door verzoeker overgelegde bewijzen, aangezien verweerder enkel wijst op het ontbreken van "voldoende bewijs van zijn regelmatige commerciële activiteiten (contracten, facturen, betalingen)" en "bewijs van regelmatige en voldoende inkomsten die rechtstreeks verband houden met zijn beroepsactiviteit (via zijn bankverleden)", zonder evenwel in te gaan op de voormelde elementen.

erop.

[...]

De Raad zal er rekening mee houden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich in zijn bestreden beslissing beperkt tot louter stellige beweringen die niet worden gestaafd door enig bewijsstuk.

Bij wijze van voorbeeld merkt verzoekster op dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het bestreden besluit verklaart dat verzoekster ongehuwd is en haar partner in België bezoekt en dat er dus duidelijke twijfel bestaat over haar voornemen om België na afloop van haar visum te verlaten, hoewel zij alleen reist zonder haar minderjarige zoon die op de Filippijnen is gebleven.

Het is daarom onwaarschijnlijk dat de eiseres niet naar haar land van herkomst zou terugkeren om voor haar minderjarige zoon te zorgen.

De Raad zal ook aandacht besteden aan het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat verzoekster een bescheiden inkomen heeft in haar land van herkomst zonder verdere details.

In feite is de Dienst Vreemdelingenzaken voorzichtig met het aangeven van bescheiden inkomens in verhouding tot wat.

Er wordt geen melding gemaakt van het gemiddelde salaris in de Filipijnen of de levensstandaard van de bevolking.

Dit bewijst, voor zover dat nog nodig was, hoe pertinent de beweringen van de DVZ zijn.

Een dergelijke redenering van de vreemdelingendienst is reeds gesanctioneerd in vonnis nr. 287.113 van 4 april 2023, waarin is vermeld: "2.2. De bestreden beslissing berust in casu op het feit dat "[de] ter staving van het doel en de voorwaarden van het voorgenomen verblijf verstrekte gegevens onbetrouwbaar zijn. In casu is de bestreden beslissing gebaseerd op het feit dat "[de] gegevens die ter staving van het doel en de voorwaarden van het voorgenomen verblijf zijn verstrekt, onbetrouwbaar zijn", waarbij verweerder op dit punt heeft gewezen op het feit dat "verzoeker bij een eerdere visumaanvraag valse bankdocumenten heeft overgelegd, waaruit blijkt dat hij opzettelijk de bedoeling had de autoriteiten te misleiden", dat "het gedrag van een aanvrager in het verleden een relevante factor is bij de beoordeling van het migratierisico", in die zin dat "fraude in het verleden allé latere aanvragen in diskrediet brengt bij gebrek aan ondubbelzinnig bewijs dat de geloofwaardigheid ervan herstelt" en dat "het loutere feit dat hij in het kader van de onderhavige aanvraag echte documenten heeft overgelegd, hem niet ontslaat van het feit dat hij in het verleden valse documenten heeft overgelegd", om daaruit af te leiden dat dat, aangezien verzoeker geen "geloofwaardige verklaringen of documenten heeft overgelegd om een verandering in zijn persoonlijke omstandigheden aan te tonen die zijn geloofwaardigheid kan herstellen, [...] er ernstige twijfel bestaat over het werkelijke doel van het verblijf en over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het visum te verlaten".

Een dergelijke motivering kan echter niet als toereikend worden beschouwd in het licht van de voorwaarden van de richtlijn.

artikel 32 van de hierboven geciteerde gemeenschappelijke visumcode, waaruit niet kan worden afgeleid dat "gegronde twijfel omtrent de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of de waarheidsgetrouwheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of diens voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten" louter kan worden afgeleid uit documenten waarop een eerdere aanvraag is gebaseerd.

In elk geval motiveert verweester haar standpunt in het document niet.

dat "de informatie die wordt verstrekt om het doel en de voorwaarden van het verblijf te rechtvaardigen niet betrouwbaar zijn" (benadrukt de Raad), aangezien het niet de redenen aangeeft voor die zij onbetrouwbaar acht. In het onderhavige geval is zij alleen van mening, zonder verdere verduidelijking, dat het gebruik van een vals document in de context van een eerdere visumaanvraag de geloofwaardigheid van de in het verzoekschrift aangevoerde documenten die tot de bestreden maatregel hebben geleid, zou ondermijnen.

In dit verband is de verwijzing van de verweerder naar het feit dat "[t]he mere fact of presenting Authentieke documenten in het kader van het onderhavige beroep ontslaan hem niet van de verplichting om eerdere vervalsingen voor te leggen" en de verklaring dat zij het niet mogelijk maken verzoekers geloofwaardigheid te herstellen, kan niet als een toereikende motivering worden beschouwd, aangezien zij verzoeker niet in staat stelt de exacte in aanmerking genomen documenten vast te stellen of de redenen te begrijpen op grond waarvan hij van mening was dat uit de inhoud ervan zou blijken dat zij onbetrouwbaar waren "om het doel en de voorwaarden van het voorgenomen verblijf te rechtvaardigen". Bovendien, voor zover verweerder stelt dat "er ernstige twijfels bestaan over het werkelijke doel van het verblijfplaats en met betrekking tot zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het visum te verlaten", stelt de Raad vast dat dit een louter peremptoire bewering is die geenszins door feitelijke elementen wordt gestaafd. Net als verzoeker merkt hij in dit verband op dat verweerder in de bestreden handeling op geen enkele wijze melding heeft gemaakt van zijn onderzoek van de documenten die hij ter staving van voornoemde visumaanvraag heeft overgelegd, zodat uit de motivering van de bestreden handeling niet kan worden opgemaakt in welk opzicht er twijfels bestaan over verzoekers voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten.

Om al deze redenen moet de bestreden beschikking nietig worden verklaard."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van de artikelen 2 en 62 van de wet van 15.12.1980, van de artikelen 32 en 47 van de Europese Verordening nr. 12.80, van artikel van de Europese verordening 810/2009, het beginsel van de kennelijke beoordelingsfout, van behoorlijk bestuur en de grondigheidseis, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middel-onderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

[...]

Weerlegging

[...]

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, voorziet slechts in de definiëring van begrippen, zodat verwerende partij niet inziet op welke wijze deze bepaling zou worden geschonden door de bestreden beslissing.

3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁵ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

4. Het feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, houdt niet in dat dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

5. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 32 van de Verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

Dit artikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis

naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”⁹

Verweerster ging inderdaad over tot een weigering van het voorgenomen visum om de volgende redenen: [...]

Terecht heeft verweerster opgemerkt dat er sprake is van niet voldoende garanties voor terugkeer aangetoond zijn.

Voorheen werd een advies opgesteld ten aanzien van de aanvraag voor een visum voor kort verblijf waarbij de socio-economische achtergrond van verzoekende partij werd nagegaan en er besloten werd dat deze positie niet erg rooskleurig leek. Er is sprake van een zeer bescheiden inkomen met weinig verankering in het huidige land van herkomst. Gelet op het profiel van verzoekende partij werd dan ook besloten in dit dossier een negatief advies uit te brengen.

Hierdoor kan verwerende partij dan ook besluiten dat:

“Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

Het komt gepast voor om te herinneren aan het feit dat verwerende partij een ruime beoordelingsvrijheid heeft ten aanzien van de aanvragen voor een visum tot kort verblijf die haar worden voorgelegd¹⁰ en dat het niet aan Uw Raad toekomt om zich op dit vlak in de plaats te stellen van de beoordeling van verwerende partij.

5. In hoofddorde merkt verwerende partij op dat verzoekende partij er zich in het kader van haar verzoekschrift eigenlijk nagenoeg volledig toe beperkt de verschillende elementen van de beslissing op te sommen (welke tevens reeds opgemerkt werden bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf) en om tegen deze argumenten feitelijke elementen op te werpen die de standpunten in de bestreden beslissing louter tegenspreken. Er wordt echter op geen enkele wijze het bestaan van een schending van de opgeworpen bepalingen bewezen.

Dit komt er op neer dat verzoekende partij Uw Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, Uw Raad bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat Uw Raad zich uitsprekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van Uw Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval de een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

In ieder geval blijkt hier niet uit dat de beoordeling welke verwerende partij maakte verkeerd is of dat deze tot een vernietiging van de bestreden beslissing zou moeten leiden.

Er blijkt immers inderdaad sprake zijn van een zeer beperkte financiële draagkracht. Verzoekende partij geeft zelf aan over enige solvabiliteit te beschikken. Toch blijkt er uit het administratief dossier dat verzoekende partij financieel ondersteund wordt door haar Belgische partner en dat deze onder andere kledij voor haar koopt en regelmatig aanzienlijke bedragen aan haar overmaakt om haar toe te laten in haar onderhoud te voorzien. Daarnaast legt verzoekende partij nergens een bewijs voor van het feit dat zij na haar verblijf in België zonder problemen terug kan keren naar haar arbeidsplaats. Op het vlak van de financiële middelen is er dan ook duidelijk sprake van een weinig duidelijke verankering in het land van herkomst.

Daarbij geeft verzoekende partij nog aan dat het weinig waarschijnlijk is dat zij niet zal terugkeren vermits haar zoon nog steeds in de Filippijnen zal blijven en zij aldaar dient in te staan voor de verzorging van haar zoon. Dit stemt echter niet overeen met de gegevens in het administratief dossier. Daar blijkt immers uit dat haar zoon op dit moment reeds bij de moeder van verzoekende partij verblijft en dat deze grootmoeder zorgt voor de opvoeding van de zoon waarbij zij hoogstens éénmaal per week een bezoek brengt aan haar moeder en kind. Het kan dan ook niet verweten worden aan verwerende partij dat zij hier niet de gevolgen aan verbindt welke verzoekende partij wenst te horen.

6. Voor wat de aangevoerde rechtspraak betreft, blijft verzoekende partij in gebreke om een direct verband tussen de informatie in deze arresten en haar persoonlijke situatie aan te tonen. Verzoekende partij toont

inderdaad niet aan in hoeverre de situatie zoals beschreven in de arresten vergelijkbaar is. Het komt echter aan verzoekende partij toe, wanneer zij zich wenst te beroepen op situaties waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar zijn om ook aan te tonen dat de situatie inderdaad vergelijkbaar is met de hare. Bijgevolg volstaat het niet om zich te beperken tot overwegingen van algemene orde, men moet ook aantonen dat de vergelijkbaarheid van beide situaties er is wat in dit concrete geval niet gebeurt.

7. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

8. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

9. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

2.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.4. In zoverre verzoekster betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, doelt zij op een schending van de materiële motiveringsplicht. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van “*de grondigheidseis*” als beginsel van behoorlijk kan verder worden aangenomen dat zij doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de volgende bepalingen van artikel 32 van de Visumcode waarvan toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

[...]

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

[...]”

Zoals verzoekster correct aanhaalt, voorziet artikel 14, lid 1, d) van de Visumcode dat het de aanvrager van een eenvormig visum toekomt om *“informatie [te verstrekken] die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen”*. In bijlage II bij de Visumcode, dat een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken bevat, wordt verduidelijkt dat het onder meer kan gaan om de volgende stukken:

- “1. reservering van een retour- of rondreisticket;*
- 2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;*
- 3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;*
- 4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;*
- 5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”*

In de bestreden beslissing heeft verweerder geoordeeld dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van haar visum. Verweerder besloot hiertoe hoofzakelijk omdat volgens hem niet afdoende is aangetoond dat verzoekster nog beschikt over betekenisvolle en/of actuele familiale banden in het land van herkomst en evenmin blijkt dat zij een sterke financiële band heeft met het land van herkomst.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar visumaanvraag, om haar voornemen om tijdig het grondgebied van de lidstaten te verlaten te onderbouwen, nadrukkelijk wees op haar zesjarig zoontje dat zij zonder de vader opvoedt in het land van herkomst en dat niet met haar zal meereizen omdat zij de scholing van haar kind prioritair vindt. Dit kind zal bij zijn grootmoeder verblijven, die in het dagelijkse leven ook reeds (mee) instaat voor het kind, omdat verzoekster werkt in Manilla. Zij legde de geboorteakte van haar zoon en een bewijs van zijn scholing voor. Daarnaast wees zij op haar werk in de Filipijnen. Meer concreet stelde zij al vier jaar te zijn tewerkgesteld bij dezelfde werkgever en dat dit werk voor haar ook heel belangrijk is omdat zij hierdoor kan instaan voor haar levensonderhoud en dat van haar kind, alsook voor diens scholing. Zij gaf aan dat zij geen attest van afwezigheid van haar werkgever kan voorleggen, omdat zij op contractuele basis werkt. Zij verklaarde in 2000 zelf ook een onderneming te hebben opgestart om haar inkomsten te verhogen, onderneming die in april 2023 werd geregistreerd. Ook hiervan legde zij stukken voor.

Gelet op de bij de visumaanvraag gevoegde stukken moet verzoekster worden bijgetreden in haar standpunt dat verweerder ten onrechte is voorbijgegaan aan de door haar aangehaalde en aangetoonde band met haar zesjarige zoon in het land van herkomst, waarop in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt ingegaan en waarvan niet blijkt dat hiermee concreet rekening is gehouden. Aldus moet inderdaad worden vastgesteld dat verweerder onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij in de bestreden beslissing zonder meer heeft geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde dat zij nog betekenisvolle en/of actuele familiale banden heeft met haar land van herkomst.

De beoordeling die verweerder inzake verzoeksters zesjarige zoon doorvoert in de nota met opmerkingen is a posteriori en kan het gebrek aan motivering en beoordeling ter zake in de bestreden beslissing niet rechtzetten.

Nu de motieven van de bestreden beslissing verder in hun samenhang moeten worden beschouwd en het niet aan de Raad toekomt het gewicht van voormeld motief inzake het nog bestaan van betekenisvolle en/of actuele familiale banden in het land van herkomst in de gehele beoordeling te bepalen, volstaat de gedane vaststelling om te besluiten dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel die leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.5. Het enig middel is, in de aangegeven, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS